

den Natur, at han om dem maatte bruge Udtryk, som jeg altsaa ikke her kan eller vil gentage. Han sagde f. Eks., at det fremgik ikke af Betænkningen, om Revisionen af Regnskaberne kun var en Talrevision eller tillige en kritisk Revision. Alt, hvad der i Grundbestemmelserne for Centralkomiteen i København findes angaaende Revisionens og Revisorernes Stilling, er aftrykt i Betænkningen, saa kan man dog ikke forlange mere. Det ærede Medlem synes at gaa ud fra, at hvis Revisorernes Stilling kun var en Talrevisorstilling, havde man ingen Ret til at rette nogen som helst Bepjældselse i Anledning af, at der ikke ses at være givet nogen Oplysning om, at der i noget over to Aar ikke er betalt Renter af Førsteprioritetslaanen i Thaarupgaard. Kun, hvis det var en kritisk Revision, havde Revisorerne Forpligtelse til at gøre Bemærkninger i saa Henseende. Ja, det ærede Medlem er jo selv Statsrevisor, og jeg haaber, at han opfatter sin Stilling ikke alene som en Talrevisors, men lad os tænke os, at det ærede Medlems Stilling som Statsrevisor kun var den talreviderendes. Det ærede Medlem har i Henhold til den sidste Betænkning fra Statsrevisionen beskæftiget sig med §§ 2—9, det vil sige Indtægtsparagrafferne. Jeg tager i Flæng en Paragraf og spørger det ærede Medlem: Hvis det ærede Medlem f. Eks. paa § 8 ved en ren Talrevision, som det jo er — det synes jeg i alt Fald — finder, at der i Rente af de Tiendelaan, som ere ydede, et Aar er opført 5,600 Kr. for lidt til Indtægt, idet man ved at tælle Laanene sammen, som de fremgaa af Statsregnskabet, og udregne Renten efter Rentevilkåarene, som man kender, faar saa og saa meget ud, skulde det saa ikke være en Talrevisors Opgave at gøre opmærksom paa, at der mangler 5,600 Kr. i Renteindtægt paa § 8? Det havde jeg dog rigtignok troet. Men jeg siger, hvorledes nu det ærede Medlems Opfattelse af, hvad en Revisors Stilling er eller ikke er, er det i hvert Fald et Faktum — og det nævnedes jeg udtrykkelig i Gaar, skønt det allerede staa i Betænkningen, og jeg ikke i særlig Grad ønsker, naar jeg staa som Ordfører, at gentage meget af, hvad der staa i Betænkningen —, at Udvalget ikke har ønsket og med Flid ikke har villet stille Regnskabsrevisionen i Gabestokken og endnu mindre stille den i en Situation, hvorom der kunde bruges Udtryk som dem, det ærede Medlem brugte om den Situation, hvori han mente, at Udvalget bl. a.

ogsaa havde stillet Revisionen. Jeg fremhævede udtrykkelig i Gaar, som der ogsaa er skrevet i Betænkningen, at det ikke er Revisionens Paategning paa det offentliggjorte Regnskab, der foreligger, men det er Bestyrelsen, der i sin Erklæring siger, at Revisionen intet har fundet at bemærke. Det er en Kendsgerning, hvis Rigtighed det ærede Medlem selv kan undersøge, og maaske han har undersøgt det. Det, der staa i Betænkningen, indeholder ikke noget som helst om, hvorvidt Revisionen har gjort sin Pligt eller ikke, være sig som en Talrevision eller som kritisk Revision, men det er en Paavisning af det bestemte Faktum, at Bestyrelsen finder sig foranlediget til at skrive i Beretningen, at Revisionen intet har fundet at bemærke. Og hvad specielt Kasserevisionen angaar, fandt det ærede Medlem, at det, at vi i Betænkningen havde aftrykt en Erklæring med to Mænds Navne under, var noget meget skrækkeligt, for at bruge et andet Udtryk end det, det ærede Medlem brugte. Jeg maa tilstaa, at det har forundret mig, at det ærede Medlem har kunnet læse noget andet i den Erklæring, som Kasserevisionen har afgivet, end Udvalget og jeg som Ordfører har læst i den. Netop paa dette Punkt fandt jeg mig foranlediget til i Gaar at gøre opmærksom paa, at første Gang man hører noget om det 140,000 Kr. store Prioritetslaan i Thaarupgaard, første Gang man i det hele faar noget at vide om, at der er noget i Vejen, er ved Læsningen af den Erklæring, som disse to Kasserevisorer have afgivet. Som det fremgaa af Betænkningen, have de foretaget et Kasseeftersyn to Dage efter, at denne Transaktion med Landmandsbanken var foregaaet, og følgelig kunde den Obligation, som Centralkomiteens Bestyrelse havde kvitteret og overleveret til Landmandsbanken for 70,000 Kr., ikke være til Stede. Nu siger jeg: Er det da ikke fuldt retfærdigt, at jeg som Ordfører i Finansudvalget forudsætter, at der maa have foreligget et Bevis for, at Hr. Bahnsen personlig hæfter for de øvrige 70,000 Kr.? Og er der nogen, der kan siges at komme med Udtalelser, der kunne misforstaas, maa det være det ærede Medlem, der synes at have læst Erklæringen, som om der deri kunde ligge, at Kasserevisionen ikke havde set et saadant fuldgyldigt Bevis for, at Bahnsen personlig hæftede for de 70,000 Kr. Der staa udtrykkelig i Betænkningen, at Udvalget forudsætter, at der har været et saadant Bevis, og jeg synes, at det ærede Medlem hellere skulde have takket